

zák. pak má na zřeteli nemožnost plnění nastalou teprve po uzavření smlouvy. Že nejde o onen případ, uznává odvolatelka sama. Jde tedy jen o to, zda jest okolnostmi, žalovanou tvrzenými opodstatněna nemožnost plnění ve smyslu Šu 1447 obč. zák. K této otázce jest odpověděti záporně. Aby mohly nastati účinky v Šu 1447 obč. zák. vytčené, totiž zánik závazku žalované k odklizení stavení, musilo by se splnění závazku toho státi buď absolutně (objektivně), neb třeba jen relativně (subjektivně) nemožným, avšak jen v ten způsob, že by plnění bylo sice objektivně možným, ale bylo spojeno s nepoměrnými obětmi, které při ujednání smlouvy nemohly býti předvídaný a jež by přivodily zavázanému hospodářskou zkázu, takže by se tato subjektivní nemožnost ve svých důsledcích rovnala nemožnosti objektivní. Že by odstranění nájemníků zákonou cestou bylo naprosto nemožným, žalovaná neprokázala, neboť se před sporem, pokud se týče za sporu v prvé stolici ani nepokusila, aby si vymohla soudní svolení k výpovědi ve smyslu Šu 1 zákona o ochraně nájemníků ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n. z důvodu, že dle smlouvy má pozemky vykliditi a budovy odstraniti. Důležité důvody, pro které může býti dáno svolení k výpovědi, jsou v Šu 1 cit. zák. vytčeny příkladmo (arg. slovo »zvláště«) a nebylo proto vyloučeno, že by byla žalovaná včas nedocílila soudního svolení k výpovědi vzhledem k jejímu smluvnímu závazku k odstranění budov. Žalovaná ostatně ani netvrdila, že se snažila nalézt pro nájemníky jiný vhodný a přiměřený byt, ač v tom případě byli nájemníci ochotni dosavadní byt uprázdniti. Žalovaná nepřednesla však ani skutkových okolností, z nichž by bylo dovoděno, že by opatření jiných bytů pro nájemníky bylo spojeno se značnými, pokud se týče takovými obětmi, které by pro ni byly nedostižnými. Nelze tedy vůbec mluvit o nemožnosti plnění ve smyslu svrchu uvedeném. Okolnost, že v domech má kromě obou nájemníků ještě 7 rodin dělníků žalované firmy naturální byty, není vůbec překážkou splnění smlouvy, poněvadž při nich nejde o poměr nájemní, takže se zákon o ochraně nájemníků k nim nevztahuje.

Čís. 6223.

**Exekuce na platy (zákon ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n.).
Jízdné železničního topiče jest nezabavitelným.**

(Rozh. ze dne 25. srpna 1926, R II 243/26.)

Návrh poddlužníka (ředitelství státních drah), by byla zrušena exekuce zabavením a přikázáním k vybrání nároku železničního topiče na jízdné, soud první stolice zamítl, rekursní soud návrhu vyhověl. Důvody: Jest přisvědčiti poddlužníkovi v tom, že z požitků povinného podle Šu 1 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. exekuci podléhá jen jeho služební plat, to jest mzda 378 Kč, nikoliv však též jízdné, an dle Šu 3 zmíněného zákona jsou vyňaty z exekuce a nezapočítávají se platy peněžité a naturální, určené k tomu, by zapraven byl náklad veřejné služby, a ku krytí výloh při takových cestách nastalých, a nejsoucí trvalým příjmem, exekuci podléhajícím.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Výtka nesprávného právního posouzení jest bezpodstatná. Když § 3 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. prohlašuje za nezabavitelné peněžité platy, určené k tomu, by byl zapraven náklad veřejné služby, míní tím, jak zvláště ze souvislosti tohoto předpisu s dříve platným § 3 zákona ze dne 21. dubna 1882, čís. 123 ř. zák. plyne, peněžité platy mající zaměstnance odškodniti za zvláštní výlohy, jež jsou s některými úkony veřejné služby nutně spojeny. Takovými výlohami jsou právě i náklady, jež vyžaduje služba železničního topiče při jízdách mimo jeho bydliště a služební místo. Názor stěžovatelův, že jízdné jest jenom zvláštním druhem mzdy, vypočítaným podle množství projetých kilometrů, jest v této všeobecnosti sice správným, ale pro otázku jeho zabavitelnosti bez významu. Poněvadž dlužník má kromě jízdného i pevnou mzdu s příslušnými drahotnými a rodinnými přídatky, nelze vyplácené mu jízdné po rozumu předpisů o zabavitelnosti služebních platů posuzovati jinak, než rozhodl rekursní soud.

Čís. 6224.

Rozhodl-li v řízení o rozvrhu složené pohledávky rekursní soud, zrušiv usnesení prvního soudu bez výhrady pravomoci, sám otázku, již měl podle rekursu vyřešiti a nařídil prvnímu soudu pouze další úřední úkon, jest dovolací rekurs přípustným.

Složil-li poddlužník zabavenou a již k vybrání přikázanou pohledávku z kupní smlouvy k soudu dříve, než byl sporem podle § 308—310 ex. ř. uznán povinným k placení, ale s výhradou, že ze složeného peníze budou podle kupní smlouvy předem zaplacený veřejné dávky z prodané nemovitosti, pokud by poddlužník byl povinen k jich placení, kdyby jich dlužník nezapravit — jest poddlužníka obeslati k rozvrhovému roku a jednati při něm o oné výhradě a poskytnouti poddlužníku možnost, by nárok svůj osvědčil, po případě prokázal sporem. Tím, že poddlužník nebyl k rozvrhovému roku obeslán, stalo se řízení zmatečným.

(Rozh. ze dne 31. srpna 1926, R I 672/26.)

Poddlužníci složili na soudě zabavenou a k vybrání přikázanou pohledávku, již měl proti nim dlužník Stanislav Z., dříve, než byli sporem podle § 308—310 ex. ř. uznáni povinnými ku placení, ale s výhradou, že ze složené pohledávky budou předem zaplacený veřejné dávky z prodané nemovitosti, pokud by poddlužníci byli k jich zaplacení povinni, kdyby nebyly zapraveny Stanislavem Z-em. Soud první stolice rozvrhl složené peníze, přikázav je především bernímu eráru, zbytek pak vymáhajícímu věřiteli, jenž nedošel plné úhrady. Rekursní soud napadené usnesení k rekursu vymáhajícího věřitele zrušil a uložil prvnímu soudu, by vydal nové rozvrhové usnesení. D ů v o d y: Mylně domnívá se první soud, že pohledávky eráru uvedené ve výkazu nedoplatků berního úřadu ze dne 8. března 1926 požívají přednostního zákonného